

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: ZK ako nástupca JM, správca konkurznej podstaty spoločnosti BMA Nederland BV

Žalovaná: BMA Braunschweigische Maschinenbauanstalt AG

za účasti: Stichting Belangbehartiging Crediteuren BMA Nederland

Výrok rozsudku

1. Článok 7 bod 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že súd podľa miesta sídla spoločnosti, ktorej pohľadávky sa stali nevyhľadateľnými, pretože „zastrešujúca materská spoločnosť“ tejto spoločnosti porušila svoju povinnosť starostlivosti voči jej veriteľom, má právomoc rozhodovať o kolektívnej žalobe o náhradu škody vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti, ktorú správca konkurznej podstaty tejto spoločnosti podal v rámci plnenia svojej zákonnej úlohy speňažiť konkurznú podstatu v prospech, avšak nie v mene všetkých veriteľov.
2. Odpoveď na prvú prejudiciálnu otázku nie je odlišná, ak sa zohľadní skutočnosť, že vo veci samej nadácia koná s cieľom chrániť kolektívne záujmy veriteľov a že žaloba podaná na tento účel nezohľadňuje individuálne okolnosti veriteľov.
3. Článok 8 bod 2 nariadenia č. 1215/2012 sa má vykladať v tom zmysle, že ak súd, na ktorom sa vedie hlavné konanie, zruší svoje rozhodnutie, ktorým založil svoju právomoc v tomto konaní, stráca zo zákona aj svoju právomoc na prejednanie žalôb podaných treťou osobou.
4. Článok 4 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 z 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím II) sa má vykladať v tom zmysle, že rozhodným právom pre povinnosť nahradiť škodu z dôvodu porušenia povinnosti starostlivosti „zastrešujúcej materskej spoločnosti“ spoločnosti, na ktorú bol vyhlásený konkurz, je v zásade právo krajiny, v ktorej má táto spoločnosť sídlo, hoci už existujúca dohoda o financovaní medzi týmito dvoma spoločnosťami, obsahujúca doložku o voľbe súdu, predstavuje okolnosť, ktorá môže odôvodňovať zjavne užšiu väzbu s inou krajinou v zmysle odseku 3 uvedeného článku.

(¹) Ú. v. EÚ C 443, 21.12.2020.

Rozsudok Súdneho dvora (piata komora) z 10. marca 2022 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Amtsgericht Hannover – Nemecko) – Konanie vedené proti K

(Vec C-519/20) (¹)

(Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Prísťahovalecká politika – Smernica 2008/115/ES – Zaistenie na účely odsunu – Článok 16 ods. 1 – Priamy účinok – Špecializované zariadenie určené na zaistenie – Pojem – Zaistenie vo väzenskom zariadení – Podmienky – Článok 18 – Mimoriadna situácia – Pojem – Článok 47 Charty základných práv Európskej únie – Účinné súdne preskúmanie)

(2022/C 171/15)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Amtsgericht Hannover

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: K

Žalovaný: Landkreis Gifhorn

Výrok rozsudku

1. Článok 16 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, sa má vykladať v tom zmysle, že osobitný útvar väzenského zariadenia, ktorý má síce na jednej strane vlastného riaditeľa, ale je podriadený vedeniu tohto zariadenia a podlieha právomoci ministra, ktorý má právomoc rozhodovať o väzenských zariadeniach, a v ktorom sú na druhej strane štátni príslušníci tretích krajín zaistení na účely odsunu v osobitných budovách s vlastným zariadením, ktoré je oddelené od iných budov tohto útvaru, v ktorých sú umiestené odsúdené osoby, možno považovať za „špecializované zariadenie určené na zaistenie“ v zmysle tohto ustanovenia, pokiaľ podmienky zaistenia vzťahujúce sa na týchto štátnych príslušníkov v čo najväčšej možnej miere bránia tomu, aby sa zaistenie tohto štátneho príslušníka podobalo uväzneniu vo väzenskom prostredí, a sú nastavené tak, aby sa dodržiavali základné práva zaručené Chartou základných práv Európskej únie, ako aj práva zakotvené v článku 16 ods. 2 až 5 a článku 17 tejto smernice.
2. Článok 18 smernice 2008/115 v spojení s článkom 47 Charty základných práv sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý má v rámci svojej právomoci nariadiť zaistenie alebo predĺženie zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny vo väzenskom zariadení na účely odsunu, musí mať možnosť overiť dodržanie podmienok, ktorými tento článok 18 podmieňuje možnosť členského štátu stanoviť, že tento štátny príslušník tretej krajiny bude zaistený vo väzenskom zariadení.
3. Článok 16 ods. 1 smernice 2008/115 v spojení so zásadou prednosti práva Únie sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd musí vylúčiť uplatnenie právnej úpravy členského štátu, ktorá dočasne umožňuje, aby štátni príslušníci tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území členského štátu, boli na účely ich odsunu zaistení vo väzenských zariadeniach, oddelene od riadnych väzňov, pokiaľ podmienky, ktorými článok 18 ods. 1 a článok 16 ods. 1 druhá veta tejto smernice podmieňujú súlad takejto právnej úpravy s právom Únie, nie sú splnené alebo už nie sú splnené.

(¹) Ú. v. EÚ C 19, 18.1.2021.

Rozsudok Súdneho dvora (šiesta komora) z 3. marca 2022 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Korkein hallinto-oikeus – Fínsko) – Konanie začaté na návrh A

(Vec C-634/20) (¹)

(Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Uznávanie odborných kvalifikácií – Smernica 2005/36/ES – Pôsobnosť – Podmienky na získanie oprávnenia na samostatný výkon lekárskeho povolania v hostiteľskom členskom štáte – Diplom vydaný v domovskom členskom štáte – Obmedzenie oprávnenia na výkon lekárskeho povolania na obdobie troch rokov – Dohľad registrovaného lekára a súčasné absolvovanie trojročnej špecializovanej odbornej prípravy v rámci všeobecnej lekárskej praxe – Články 45 a 49 ZFEÚ)

(2022/C 171/16)

Jazyk konania: fínčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Korkein hallinto-oikeus

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: A

Žalovaný: Sosiaali- ja terveystieteiden lautakunta

Výrok rozsudku

Články 45 a 49 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby príslušný orgán hostiteľského členského štátu na základe vnútroštátnych právnych predpisov udelil osobe oprávnenie vykonávať lekárske povolanie, ktoré platí len tri roky a podlieha dvojitej podmienke, a to jednak, aby dotknutá osoba vykonávala činnosť pod vedením a dohľadom registrovaného lekára, a jednak, aby v tom istom období úspešne absolvovala trojročnú osobitnú odbornú prípravu v rámci všeobecnej lekárskej praxe, aby mohla v hostiteľskom členskom štáte získať oprávnenie na samostatný výkon lekárskeho povolania, vzhľadom na to, že dotknutá osoba, ktorá absolvovala v domovskom členskom štáte základnú lekársku odbornú